

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΑ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 21 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1933

ΑΡΙΘ. 3

ΤΟ ΤΑΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΚΛΗΡΟΥ

Διὰ τοῦ ἱδρυτικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀποδοχῶν τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου (TAKE) Νόμου 5148 ἀπεσκοπεῖτο ὡς γνωστὸν ἡ ὑπ' αὐτοῦ μισθοδότησις τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου.

Ἄμα τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ Νόμου κατεδείχθη ὅτι ἡ οἰκονομικὴ βᾶσις τούτου δὲν ἦτο εὐσταθής. Ἀλλὰ καὶ εἰς περίπτωσιν ἀκόμη καθ' ἣν ἡ οἰκονομικὴ βᾶσις αὐτοῦ ἦτο σταθερά, δηλαδὴ ἐπῆρχουν τὰ 40 οἷο τῶν ἀκαθαρίστων εἰσπράξεων τῶν Ναῶν διὰ τὴν καταβολὴν τῶν νομίμων μισθῶν εἰς τοὺς ἐφημερίους, πάλιν ὁ Νόμος θὰ ἀπετύγγανε, διότι ἐν τῇ πραγματικότητι δὲν θὰ ἠδύνατο τὸ Ταμεῖον νὰ πραγματοποιῆ ἀπὸ 7500 ἐνοριακοὺς Ναοὺς τὸ ἀναλογεῖν αὐτῷ ποσοστὸν διὰ νὰ εἶναι εἰς θέσιν ταμειακῶς εἰς τὸ τέλος ἐκάστου μηνὸς νὰ πληρῶνῃ διὰ τῶν Τοπικῶν Ταμείων τοὺς μισθοὺς. Δηλονότι ὁ Νόμος εἶχεν ἄρα τῇ γενέσει του δύο βασικὰ μειονεκτήματα, ἤτοι α') οἰκονομικὴν ἀνεπάρκειαν καὶ β') ἀδυναμίαν εἰσπράξεως τῶν διὰ τὴν μισθοδοσίαν προοριζομένων ποσοστῶν.

Τούτων οὕτως ἐχόντων ἐπεβάλλετο τροποποίησις τοῦ Νόμου, ἣτις καὶ ἐγένετο διὰ τοῦ νόμου 5439. Διὰ τοῦ Νόμου τούτου ἄφ' ἐνός μὲν μεταβάλλεται ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς ὅστις ἐπεδιώκετο διὰ τοῦ νόμου 5148, ἦτοι ἡ μισθοδότησις τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ δρᾶσις τοῦ Ταμείου διαγράφεται λίαν περιορισμένη, δεδομένου ὅτι τούτο πλέον δὲν θὰ ἐπιδικῶν εἰμὴ μόνον τὴν ἐπικουρίαν τοῦ ἀπόρου ἐφημεριακοῦ κλήρου διὰ τῶν διαθεσίμων ἐν αὐτῷ περισσευμάτων.

Κατὰ συνέπειαν ὁ σημερινὸς σκοπὸς τοῦ Ταμείου Ἀποδοχῶν εἶναι ἐν κυριολεξίᾳ οὐχὶ ἡ μισθοδότησις τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου, ἀλλ' ἡ ἐπ' αὐτοῦ πρόνοια, ἣτις θὰ ἀσκῆται διὰ τῆς κατὰ διαστήματα ἐπικουρίας τῶν ἀπόρων ἐφημερίων.

Ἐρωτᾶται ἤδη ποῖα ἡ οἰκονομικὴ δυνατότης τοῦ Ταμείου Ἀποδοχῶν, ἡ ἀκριβέστερον, θὰ δυναθῆ τούτου νὰ ἐπιτελέσῃ τὸν νέον σκοπὸν του ἡ ὄχι.

Ἐκ στατιστικῶν δεδομένων τῆς ὑπηρεσίας ὑπελογίσθησαν βασιμῶς οἱ πόροι τοῦ Ταμείου εἰς 7.500.000 ἐτησίως, ἦτοι 4.000.000 ἐκ περισσευμάτων Ναῶν ἐκ τοῦ 1|3 καὶ τὰ ὑπόλοιπα ἐκ τοῦ ἐνοσῆμου τῆς μισθοδοσίας. Τρυτέστιν τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον θὰ διανέμῃ ἐτησίως εἰς τοὺς ἀπόρους ἐφημερίους ὑπὲρ τὰ 7500000.

Ἡ ἀξίησις τοῦ ἀνωτέρω ποσοῦ πάντως θὰ ἐξαρτηθῆ ἐκ τῆς πλήρους ἐφαρμογῆς τοῦ Νόμου ὡς πρὸς τὴν ἐπικόλλησιν τοῦ ἐνοσῆμου μισθοδοσίας καὶ ἐκ τῆς ἀξίησεως τῶν ἐσόδων τῶν Ναῶν. Καὶ θὰ ἐρωτησῆ τις; Κατὰ τί ἐβελτιώθη ἡ θέσις τῶν ἐφη-

μερίων ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Νόμου 5439; Ἀπαντῶμεν ὅτι ὁ ἐφημεριακὸς κλήρος εὐημεροῦνθη πολλὰ πλεον ἐκ τοῦ Νόμου, καὶ συγκεκριμένως:

α') Καθορίσθησαν διὰ νόμου οἱ μισθοὶ τῶν ἐφημερίων ἀναλόγως τῶν προσόντων ἐκάστου.

Τούτο βεβαίως δὲν ἀποτελεῖ θεομηρικὴν μόνον ἰκανοποίησιν, ἀλλὰ καὶ πραγματικὴν, διότι οὕτως ἐξέλιπον αἱ προστριβαὶ μεταξὺ Ἐφημερίων καὶ Ἐπιτρόπων.

β') Ἠξήθη αὐτομάτως ὁ μισθὸς δισχιλίων ἐφημερίων, τῶν ὑπηρετούντων δηλαδὴ εἰς Ναοὺς τῶν ὁπίσθιν τῶ 1|3 τῶν ἐσόδων καλύπτει τὸν νόμιμον αὐτῶν μισθὸν καὶ οἷτινες πρὸ τοῦ Νόμου ἐλάμβανον κάτω τοῦ νομίμου μισθῶν. Διὰ νὰ ἐκτιμηθῆ δι' ἀριθμῶν ἡ σημασία τῆς ἐπελθούσης αὐτομάτου βελτιώσεως τῆς οἰκονομικῆς θέσεως τῶν ἐφημερίων, ἀναφέρομεν ὅτι ἐνῶ πρὸ τοῦ Νόμου 5439 οἱ καταβαλλόμενοι παρὰ τῶν Ἱ. Ναῶν εἰς τοὺς ἐφημερίους συνολικῶς μισθοὶ ἐτησίως ἀνῆρχοντο εἰς 40 830.408 δραχ., ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Νόμου τὸ καταβαλλόμενον διὰ τοὺς νομίμους μισθοὺς τῶν ἐφημερίων ποσὸν ἀνῆλθεν εἰς 53.300.000, ἦτοι τὸ πρὸ τοῦ Νόμου ποσὸν ἠδῆξήθη κατὰ 12.469.592, τρυτέστιν 31 οἷο, καὶ

γ') 861 ἐφημέριοι, οὐδόλως μισθοδοτούμενοι πρὸ τοῦ Νόμου, ἔλαβον τὸ πρῶτον δι' αὐτοῦ ἕνα μισθὸν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦτον ἰκανοποιητικόν.

Διὰ νὰ κατανοηθῆ δὲ πλήρως ἡ οἰκονομικὴ δυναμικότης τοῦ Ταμείου Ἀποδοχῶν εἶναι σκοπίμον νὰ προστεθῆ καὶ τούτο τὸ οὐσιώδες. Ὅτι ἔχουν βελτιωθῆ ὑπὲρ τούτου μέχρι τούδε ἐκ τοῦ 1|3 τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τῶν Ναῶν 5480.000, ἧτινα δὲν εἰσπράχθησαν εἰσέτι λόγῳ τῆς γνωστῆς κατὰ τοῦ Ταμείου ἀνιδρόσεως. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ἀκόμη ὅτι τὸ ἄνω ποσὸν ἀφείλεται παρὰ Ναῶν εὐπόρων καὶ δυναμένων νὰ καταβάλωσι τούτο. Ἐκ τούτου συνάγεται τὸ συμπέρασμα ὅτι μολονότι ὁ Νόμος 5439 δὲν ἔτυχε πλήρους ἐφαρμογῆς—ὁπότε θὰ ἐπεβάλλετο καὶ μόνον τότε νὰ κριθῆ ἂν καὶ κατὰ μέρος τὸ Ταμεῖον Ἀποδοχῶν ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ του ἢ ἀντιθέτως, ἀπέδωκε πάντως ἰκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα, ὅστε νὰ δύναται κανεὶς νὰ πιστεῦσῃ ὅτι πραγματοποιουμένης τῆς ὀλοκληρωτικῆς τοῦ Νόμου ἐφαρμογῆς, ἐξασφαλίζεται ἀπολύτως ἡ ἐπιτυχία τοῦ Ταμείου.

Κατὰ συνέπειαν δυνάμεθα νὰ ἀπαντήσωμεν ἀδιστακτικῶς, ὅτι τὸ Ταμεῖον θὰ ἀνταποκριθῆ πλήρως εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ κατεύθυνσιν.

Ἐξόδα. Εὐλόγως δύναται νὰ γεννηθῆ εἰς τινα ἡ ἀπορία: Ἐπιτρέπεται ἡ ὑπαρξίς ἐνός πολυδαπάνου Ὄργανισμοῦ, εἰς καιροὺς μάλιστα τῶσον γαλεπούς.

διὰ τὴν προσφέρεται ὡς ἀντιστάθμισμα τῶν δαπανῶν τοῦ μίαν οὐχὶ σημαντικὴν ἐπικουρίαν εἰς τοὺς ἐφημερίους:

Ἡ ἀπάντησις εἶναι εὐχερής.

Δὲν πρόκειται περὶ δαπανηροῦ θεσμοῦ, ἀν ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ὅτι δι' ἐξοδα προσωπικοῦ δαπανῶνται κατ' ἔτος περὶ τὰς 270.328 δραχμ.

Ἄν προστεθῆ δὲ καὶ ἡ δαπάνη τῶν Τοπικῶν Ταμείων, ἧτις κατὰ μέσον ὄρον δὲν ὑπερβαίνει τὰς 350.000 ἐτησίως, ἔχομεν ἐξοδα ἐτησίως 620.328 δραχμὰς. Παρέχεται ἡ ἐξήγησις ὅτι ἡ δαπάνη τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀποδοχῶν εἶναι μικρά, διότι ὠρισμένοι ὑπηρεσίαι τούτου διεξάγονται παρ' ὑπαλλήλων τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως, ἧτοι ὑπάρχει κοινὸς Ταμίας, κοινὸς διεκπεραιωτής. Ἡ ἀλληλογραφία γίνεται διὰ τοῦ αὐτοῦ ὑπαλλήλου κλπ. Καὶ προκειμένου περὶ τῶν δαπανῶν τῶν Τοπικῶν Ταμείων κρίνομεν ἐπάναγκας τὴν σημειώσωμεν ὅτι αἱ δαπάναι αὗται εἶναι παραγωγικαί. Διότι τὰ Τοπικὰ Ταμεία ἔχουσι ἤδη τὴν μέριμναν τῆς εἰσπράξεως ὑπὲρ τῆς μισθοδοσίας ποσοστῶν διαθέσεως τῶν ἐνοσμήνων κλπ. ἐνισχυόμενα δὲ ὡς ἐπιβάλλεται διὰ τῆς ἀναθέσεως τῆς εἰσπράξεως ὄλων τῶν νομίμων πόρων τοῦ Ταμείου θὰ ἀποδώσι πολὺταίς καὶ ἀναντικατάστατοι συντελεσται τῆς ὀλοκληρώσεως τοῦ σκοποῦ τοῦ Ταμείου. Διὰ τῆς ἀποκεντρωτικῆς ταύτης προσπάθειας ἐξασφαλίζεται ἡ ἐγκαιρὸς καὶ κατὰ τὸ δυνατόν ὀλοσχερῆς εἰσπραξις τῶν νομίμων ποσοστῶν τοῦ Ταμείου, διότι ὅσον εὐκόλος καὶ συστηματικὴ εἶναι ἡ παρακολούθησις καὶ ἐποπτεία τῶν εἰσπράξεων διὰ τὰ Τ. Ταμεία ἅτινα θὰ ἔχουσι δασοληψίας μόνον μετὰ 100 ἢ 150 ἐφημερίους καὶ ἰσαριθμοὺς ἐνοριακὰς ἐπιτροπείας, ὅσον δύσκολος ἀποβάνει αὐτῇ διὰ τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον ὑποχρεωμένων τὰ παρακολουθῆ 1500 ἐνοριακὰς ἐπιτροπείας καὶ 6500 ἠσφαλισμένους ἐὰν ἐξεπλήρωσαν τὰς νομίμους πρὸς τὸ Ταμεῖον ὑποχρεώσεις, πρέπει δὲ τὴν τῶν ἐπιτροπῶν ἰδιαιτέρως ὅτι διὰ τῆς ἐξασφαλίσεως τῶν εἰσπράξεων θὰ δυναθῆ τὸ Ταμεῖον τὴν ἐπικουρήσῃ τοὺς ἀπόρους ἐφημερίους, ἀλλ' ἡ πραγματοποίησις τῶν εἰσπράξεων, ὡς ἐκ τῆς πείρας ἀπεδείχθη, δὲν δύναται τὴν ἐπιτευχθῆ ἄλλως εἰμὴ διὰ τῆς ἀναθέσεως τῆς ἀρμοδιότητος ταύτης εἰς τὰ Τοπικὰ Ταμεία. Ἄν τούτο εἶχε γίνεαι μέχρι σήμερον δὲν θὰ ἐπαρουσιάζετο ἡ σημειωθεῖσα καθυστέρησις ἰδίως εἰς τὸν ἐκ κρατήσεων τῶν ἠσφαλισμένων πόρον, ὅστις ἀνέρχεται διὰ τὰς δύο οικονομικὰς χρήσεις 1930—32 εἰς 3.500.000.

Πεπραγμένα: Ποίος εἶναι ὁ μέχρι τοῦδε ἀπολογισμὸς τοῦ Ταμείου Ἀποδοχῶν: α) Περιθαλψοδοσεῖ 250 ἐφημερίους πρὸς τοὺς ὁποίους θὰ καταβάλλῃ ἐν συνόλῳ μέχρι τοῦ τέλους τοῦ οικονομικοῦ ἔτους δραχμὰς 857.503, δηλαδή περὶ τὸ ἑκατομμύριον, ἀν ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ὅτι καθ' ἡμέραν παρέχει καὶ νέας περιθαλψείας. Κρίνομεν σκόπιμον τὴν σημειώσωμεν ὅτι ἐκ τούτου ἀνωτέρω ἀριθμοῦ ὑπὲρ τῶν 150 ἐφημερίους εὐρισκόμενοι ἐν διαθεσιμότητι οὐδεμίαν παρὰ τῶν Ναῶν ἐλάμβανον περιθαλψίν, πολλοὶ δὲ τούτον ἐπένοστο κυριολεκτικῶς.

β) Διένειμεν ἐναντι διαφορῶν μισθοῦ πρώτου τριμήνου 2.692.700 εἰς τοὺς λαμβάνοντας μισθὸν μέ-

χοι 800 δραχμῶν κατὰ ἡμέραν ἐφημερίους κατὰ τὴν ἐξῆς ἀναλογίαν:

Ἐφημερίοι: ἄνευ μισθοῦ 1039	ἔλαβον Δρχ. 935.100
» μισθοδοτούμενοι ἀπὸ 1—300, 523	» 313.800
» μισθοδοτούμενοι ἀπὸ 301—500 συμπεριλαμβανομ. εἰς τοὺς εἰς εἶδος ἀμείβ. 3029 × 400	» 1.211.600
» λαμβάνοντας μισθὸν ἀπὸ 1161 × 200	» 232.200
	<hr/> Δρχ. 2.692.700

Καὶ γ) Διέθεσε 225.000 διὰ τροφεία τῶν εἰς τὸ Ἰερατικὸν Φροντιστήριον τῆς Ριζαρίου Σχολῆς φοιτησάντων ἐκλελεγμένων ἐφημερίων.

Φρονούμεν, ὅτι, ἐφόσον εἶς τινὰ δὲν ὑπάρχει προκατάληψις, θὰ ἀναγνωρίσῃ ὅτι ὁ μέχρι τοῦδε ἀπολογισμὸς τοῦ Ταμείου Ἀποδοχῶν δὲν εἶναι ἀσήμαντος.

Περὶ τοῦ πρακτικοῦ: Πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ Κλήρου ἐπιβάλλεται ἡ παντοειδῆς ἐνίσχυσις τοῦ Ταμείου Ἀποδοχῶν, καὶ ἐφόσον οἰκονομικὴ ἐπικουρία δὲν εἶναι δυνατὴ, ἀπαιτεῖται ἡθικὴ τοῦλάχιστον ἐνίσχυσις τούτου.

Ἐκαστος τῶν Ἀρχιερέων καλὸν εἶναι τὴν διατάξῃ ἐγκυκλίως τὸσον τοὺς ἐφημερίους τῆς ἐπαρχίας τοῦ ὅσον καὶ τὰς ἐνοριακὰς ἐπιτροπείας, ὅπως ἐκπληρωθῶσιν ἀνελλιπῶς τὰς πρὸς τὸ Ταμεῖον ὑποχρεώσεις τῶν.

Ἐπίσης τὴν ἐπισπευσθῆ ὁ διορισμὸς τῶν ἐδικῶν εἰσπρακτόρων καὶ ἡ παρακολούθησις τοῦ ἔργου αὐτῶν παρὰ τῶν Μητροπολιτικῶν Συμβουλίων. Ἐκ τῆς εὐδοκμησεως τοῦ θεσμοῦ τούτου ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος ἡ ὀλοκληρώσις τοῦ σκοποῦ τοῦ Ταμείου, ἧτοι ἡ καταβολὴ εἰς ἅπαντας τοὺς Ἐφημερίους πλήρους τοῦ νομίμου μισθοῦ.

Τούτο δὲ δὲν εἶναι τρόπος τοῦ λέγειν, ἀλλὰ θάσιμος ἐλπίς, στήριζομένη ἐπὶ ἀριθμητικῶν δεδομένων.

Συγκεκριμένως, διὰ τὴν πληρωμὴν πλήρους τοῦ νομίμου μισθοῦ εἰς τοὺς ἐφημερίους ἀπαιτεῖται ἐτήσιον ποσὸν 79.224.156.

Ἐναντι τοῦ ποσοῦ τούτου σήμερον καταβάλλονται ἐκ τῶν ἀκαθάριστων εἰσπράξεων τῶν Ναῶν δραχμαὶ 60.000.000 ὑπολογιζομένων καὶ τῶν ἐκ περισσευμάτων τοῦ TAKE χρηρηγουμενων πρὸς τὸν ἐφημερικὸν κλήρον. Κατὰ συνέπειαν ὑπολείπεται ἡ ἐξέυρεσις 19.000.000 διὰ τὴν ὀλοκληρώσιν τῆς μισθοδοσίας. Ἄν ὑπολογίσῃ τις ὅτι αἱ καθυστερούμεναι παρὰ τῶν ἐνοριτῶν εἰσφοραὶ πρὸς τοὺς Ἱ. Ναοὺς ἀνέρχονται κατὰ μέσον ὄρον ἐτησίως εἰς 30.000.000, ἐπιτευχθῆ δὲ ἡ εἰσπραξις τοῦ ἡμίσεως ἧτοι 15.000.000 παρὰ τῶν εἰσπρακτόρων, τὸ 1)3 τούτου τὸ ὅποιον θὰ διατεθῆ διὰ τὴν ἀξίτησιν τῶν μισθῶν τῶν ἐφημερίων ἀνέρχεται εἰς 5.000.000.

Ἄν εἰς τὰ ἀνωτέρω προστεθῆ καὶ ὁ ἀναμενόμενος ἐκ τῆς βευστοποιήσεως καὶ τῆς μοναστηριακῆς περιουσίας πόρος ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀποδοχῶν, καταλήγει τις εἰς τὸ λογικὸν καὶ ἀσφαλὲς συμπέρασμα ὅτι ἡ πραγματοποίησις τῆς μισθοδοσίας τῶν ἐφημερίων κατὰ τὸ μέγιστον μέρος ἐξασφαλισθῆ. Διότι ἂν λόγῳ

τῆς οικονομικῆς κρίσεως καὶ τῆς νομισματικῆς ἀσταθεΐας κατέστη ἀπραγματοποίητος ὁ σκοπὸς τῆς φευστοπολήσεως, τὸ φαινόμενον τοῦτο εἶναι προσωρινὸν καὶ δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐπίδρασιν τοιαύτην ὥστε νὰ μεταιώσῃ τὴν προσδοκωμένην ἐκ τοῦ πόρου τοῦτου ἐνίσχυσιν.

Καὶ ταῦτα μὲν ὡς πρὸς τὸ Ταμεῖον Ἀποδοχῶν.

Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως ἐπειδὴ ἡ ἐπιτυχία τοῦτου εὐτυχῶς ἀναγνωρίζεται παρ' ὄλων, θὰ εἰπωμεν ὀλίγα περὶ τῶν σχέσιν ἔχοντα μὲ τὴν ἐπιλήθευσιν ἢ μὴ τῶν προϋπολογισθέντων ἐσόδων, ἐπὶ τῇ δάσει τῶν ἀποχῶν καὶ ἐγένετο ὁ καθορισμὸς τῶν συντελεστῶν τῶν Συντάξεων. Μέχρι τοῦδε ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν ἠσφαλισμένων 6372 ἐφημερίαι καὶ 172 ἠεροψάλται, ἐλπίζεται δὲ ὅτι ἐντὸς βραχέως χρονικοῦ διαστήματος θὰ συμπληρωθῶσιν εἰς τὴν ἀσφάλειαν καὶ οἱ ὑπολειπόμενοι ἠερεῖς, ὧν ὁ ἀριθμὸς δὲν ὑπερβαίνει τοὺς 800.

Ὁ ὑπολογισμὸς τῶν συντελεστῶν τῶν συντάξεων τοῦ Ταμεῖου Ἀσφαλίσεως βραδύεται ἐπὶ τῆς οικονομικῆς προβλέψεως ὅτι τοῦτο θὰ ἔχῃ, μετὰ μίαν τριετίαν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς του ἦτοι τὸν Ἰούλιον τοῦ 1933 καθαρὰ κεφάλαια 18.000.000. Ἡ πρόβλεψις αὕτη μέχρι τῆς στιγμῆς ἐπελήθευσε πλήρως εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύναται τις νὰ εἴπῃ βραδίμως, ὅτι τὰ καθαρὰ ἔσοδα τοῦ Ταμεῖου κατὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς τριετίας θὰ ὑπερβῶσι τὰ προϋπολογισθέντα κατὰ συνέπειαν ἢ οικονομικῆς δάσεως τοῦτου εὐσταθεῖ πλήρως.

Ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ Ταμεῖου μέχρι τοῦδε δὲν εἶναι ἄξιος λόγου διότι ἡ κυρίως δράσις τοῦτου θὰ ἐκδηλωθῇ ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τῆς τριετίας ὅποτε καὶ ὑποχρεοῦται εἰς τὴν ἀπονομὴν συντάξεων εἰς τοὺς ἕκ τῶν μετόχων του δικαιουμένους. Ἀπὸ τοῦ νέου οικονομικοῦ ἔτους, λαμβανόμενου ὑπ' ὄψιν, ὅτι μέγας ἀριθμὸς ἠσφαλισμένων ἐφημερίων θὰ ἔχῃ συμπληρώσει τὸ ὄριον ἡλικίας, ἂν συχνὸν ἤθελε ἐφαρμοσθῇ αὐστηρῶς ἢ περὶ ὄριου ἡλικίας διάταξις τοῦ Νόμου παρὰ τῶν Σεδασμωτάτων Μητροπολιτῶν καὶ ἤθελε συντελεσθῇ ἡ ἀπομάκρυνσις τῶν ὑπερηλικίων, τὸ Ταμεῖον θὰ ἀντιμετωπίξῃ ἀθρόαν ἐξοδὸν ἠσφαλισμένων, πρὸς οὓς θὰ εἶδει νὰ ἀπονεύμῃ συντάξεις γήρατος.

Τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως ἐχρηγήρησε μέχρι τοῦδε ἐξάπαξ βοηθήματα εἰς 86 ἠσφαλισμένους ἐφημερίους ἢ οικογενεῖας ἀποδιωτάντων ἠερέων. Ἀπένευμε συντάξεις ἀναπηρίας συμφώνως τῷ ἀρθρῷ 119 ἐδάξ. α' τοῦ κωδικοποιηθέντος Νόμου 5439 εἰς 16 ἐφημερίους.

Ποία δὲ ἡ ἀναλογία τῶν Γενικῶν ἐξόδων ἀμφοτέρων τῶν Ταμείων ἐν σχέσει πρὸς τὰ προϋπολογισθέντα ἔσοδα τούτων :

Τὰ Γενικά ἐξοδα τοῦ Ταμεῖου ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ Γενικά ἐξοδα ἄλλων συναρῶν Ὄργανισμῶν εἶναι κατὰ τι ἀνώτερα. Ἀμφοτέρω τὰ Τμήματα τοῦ Ταμεῖου ἀριθμοῦσιν 26 ὑπαλλήλους μὲ σύνολον μηνιαίων ἀποδοχῶν δραχ. 91.494.20 ὀργανικῶν μισθῶν καὶ δραχ. 78.994.40 καθερῶν μισθῶν. Ἀλλὰ τοῦτο ἀποδίδει ἢ ὑπηρεσία τοῦ Ταμεῖου εἰς τὴν ὅλως ἰδιόζουσαν φύσιν τοῦ Ταμεῖου τοῦ κλήρου, τὸ ὅποσον κατ' ἀνάγκην διὰ νὰ ἀνταποκρίνεται εἰς τὸν προορισμὸν του θὰ παρουσιάσῃ τὴν ὑπέρβασιν ταύτην. Συγκεκριμένως : Οἱ πολ-

λαπλοὶ πόροι, κρατήσεις ἠσφαλισμένων, ποσοστὰ ἐκ τῶν Ναῶν, ἐνοσημα, ἢ παρακολούθησις καὶ εἰσπραξίς τούτων ἀπαιτεῖ κολοσσιαίαν ἐργασίαν (λογιστικὴν λαμβανόμενου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἔχουν ἀνορθῆ 12.500 μερίδες.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΚΑΙ ΠΑΣΧΑΛΙΟΥ

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ

[9]

ΤΗ ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Η ΑΚΡΙΒΗΣ ΕΦ' ΕΡΜΟΓΗ

ΤΗΣ ΠΕΡΙ Τ Υ ΠΑΣΧΑ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ ΤΗΣ Α' ΟΙΚ. ΣΥΝΟΔΟΥ

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ ΕΠΙΤΑΚΤΙΚΩΣ

ΤΗΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΝ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑΛΙΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ

ΚΑΙ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Ἐν τῷ προηγουμένῳ Κεφαλαίῳ κατεδείχθη ὅτι εἶναι ἀδύνατος ἡ ἐπιστροφή εἰς τὸ ἐσφαλμένον Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον τῶν Ἐκκλησιῶν, αἵτινες προέβησαν εἰς τὴν διόρθωσιν αὐτοῦ. Τοῦτο ὅμως δὲν δύναμεθα νὰ εἰπωμεν ὅτι ὑποχρεοῖ Ἐκκλησιαστικῶς καὶ τὰς Ἐκκλησίας, αἵτινες χρησιμοποιοῦσιν ἔτι τὸ ἐσφαλμένον Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον ἵνα μιμηθῶσι τὴν προᾶξιν ἐκείνων καὶ ἀποδεχθῶσι καὶ αὐταὶ τὸ διορθωμένον Ἡμερολόγιον. Ἴνα ὑπάρξῃ τοιαύτη Ἐκκλησιαστικὴ ὑποχρέωσις, ἐπιβάλλεται ἀναμφισβητήτως ἵνα ὑπάρχωσιν ἄλλοι λόγοι καὶ δὴ Ἐκκλησιαστικοὶ σοβαροὶ καὶ ἀποχρώντες, οὓς δὲν δύναται τις νὰ παρορᾷ, ὡς εἰκὸς, ἀνευ ἀναλόγου Ἐκκλησιαστικῆς εὐθύνης. Τοιοῦτοι δὲ ὑπάρχουσιν ὁμολογούμενος ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῶν ἐφεξῆς.

Ἡ Ἀγιοτάτη ἐν Νικαίᾳ Α'. Οἰκουμενικὴ Σύνοδος θεασίσασα ἵνα ἐσοτάξῃται τὸ Πάσχα τῇ Κυριακῇ, ἣτις ἔπεται τῇ πανσελήνῳ τῇ ἐπομένῃ ἢ συμπιπτούσῃ μετὰ τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας, πάντως ἐνόει τὴν πρώτην Κυριακὴν καὶ οὐχὶ τὴν δευτέραν ἢ τρίτην ἢ ἄλλην οἰανδήποτε μετὰ τὴν πρώτην ἑαρινὴν πανσελήνον. Τοῦτο ἐξάγεται ἐξ αὐτῆς τῆς ἐκφράσεως τῆς προκειμένης ἀποφάσεως διαλαμβάνουσης ἐνάρθως περὶ ὀρισμένης Κυριακῆς καὶ οὐχὶ ἀορίστου· τοῦτο δηλοῦται ἐκ τῶν ἀναγραφόμενων ἐν ταῖς Ἀποστολικαῖς Διαταγαῖς, δι' ὧν ὄχι μόνον ἐφιστάται ἡ προσοχὴ τῶν Χριστιανῶν ὅπως μὴ ἐσοτάξωσι τὸ Πάσχα μετὰ τῶν Ἰουδαίων, ἀλλὰ συγχρόνως παρέχεται εἰς αὐτοὺς ἡ σύστασις, ἵνα ἐσοτάξωσι τοῦτο τὴν πλησιέστεραν πρὸς τὴν 14ην Νισὰν Κυριακὴν, τοῦτέστι τὴν Κυριακὴν τὴν ἐπομένην τῇ μετὰ τὴν ἑαρινὴν ἰσημερίαν Πασχαλινῇ πανσελήνῳ, χωρὶς ὅμως ἢ Κυριακῆ αὕτη νὰ πίπτῃ ἀργότερον ἀπὸ τὴν 21ην Νισὰν «μηκέτι δὲ παρατηρούμενοι μετὰ Ἰουδαίων ἐσοτάξιν. Οὐδεμία γάρ κοινωνία ἡμῖν νῦν πρὸς αὐτούς· πεπλάνηνται γάρ καὶ αὐτὴν τὴν ψῆφον, ἣν νομίζουσιν ἐπιτελεῖν, ὅπως πανταχόθεν ὡς πεπλανημένοι καὶ τῆς ἀληθείας ἀπεσχοινισμένοι. Ὑμεῖς δὲ φυλάσσεσθε ἀκριβῶς τὴν ἰσημέριον τροπὴν τῆς ἑαρινῆς ὥρας, ἐπιτηροῦντες ἕως εἰκάδος πρώτης σελήνης, ὅπως μὴ ἐν ἐτέρῳ ἑβδομαδίῳ ἐμπέσοι ἢ τεσσαρεσκαίδεκάτῃ τῆς

σελήνης... ἢ ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ εορτάσωμεν τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ ἀναστάσιμον ἡμέραν ἀλλ' ἐν Κυριακῇ μόνῃ»³⁰. τοῦτο βεβαιοῖ ἢ ἐν Καισαρείᾳ Σύνοδος ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Καισαρείας Θεοφίλου τῷ 198 λέγουσα: «Διαφυλαχθήτω ἡ Θεϊκὴ διάταξις ἥτοι ἀπὸ τῆς 14ης μέχρι τῆς 21ης, δι' ὧν ῥήσεων ὁ Μωϋσῆς καθιέρωσε τὸ Πάσχα ὀκτὼ ἡμέρας. Ὅπου λοιπὸν ἐντὸς τῶν ταχθέντων τούτων ὁρίων συμπέση ἡ Κυριακὴ... ἐπιβάλλεται ἡμῖν εορτάζειν τὸ Πάσχα»³¹. τοῦτο βεβαιοῦται καὶ ἐκ τῆς πράξεως τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας· οὕτω π. χ. ἐν ταῖς εορτιστικαῖς ἐπιστολαῖς τοῦ Μ. Ἀθανασίου³² ἀναγράφεται ὅτι κατὰ τὰ ἔτη 347—367 καὶ 370 τὸ Πάσχα εορτάσθη τῇ 15ῃ Νισάν ἥτοι τῇ ἐπιούσῃ τῆς πρώτης ἑαρινῆς πανσέληνου, 14 Νισάν, τοῦτέστι τῇ πρώτῃ Κυριακῇ μετὰ τὴν πρώτην ἑαρινὴν πανσέληνον· ὡσαύτως τῷ 360 ἐπειδὴ ἡ 14 Νισάν συνέπεσεν ἐν Κυριακῇ ἡ εορτὴ τοῦ Πάσχα ἀναβληθεῖσα εορτάσθη τῇ ἐπιούσῃ Κυριακῇ· ἐπίσης διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἀνεβλήθη τὸ Πάσχα τὴν ἐπομένην Κυριακὴν καὶ τῷ 373, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Πρωτερίου τῷ 454 πρὸς τὸν Πάπαν Λέοντα τὸν Μέγαν· ἐκτενέστερον τὰ τοῦ προκειμένου ζητήσιον ἐκτίθησιν ὁ Ἀλεξανδρείας Θεόφιλος ἐν τῷ ἀνωτέρω ἀναγραφόμενῳ Πασχαλίῳ αὐτοῦ Προλόγῳ· ἡ Κυριακὴ δὲ αὕτη καθ' ἣν συνεπεῖα ἀναβολῆς εορτάζεται τὸ Πάσχα, ἵνα μὴ συμπέση μετὰ τοῦ Νομικοῦ Πάσχα, λογίζεται μὲν ὡς δευτέρου Κυριακῆ τοῦ πρώτου ἑαρινοῦ μηνός, ἐφ' ὅσον ὁμοῦς ἡ πρώτη Κυριακὴ συμπίπτει τῇ 14ῃ Νισάν, οὐδεμίᾳ ἀμφιβολίᾳ ὅτι καὶ ἡ Κυριακὴ τῆς εορτῆς τοῦ Πάσχα ἀριθμεῖται συμφώνως τῇ κανονικῇ περὶ τοῦ Πάσχα διατάξει ὡς ἡ πρώτη Κυριακὴ ἡ ἐπομένη τῇ πρώτῃ ἑαρινῇ πανσέληνῳ τῆς 14ης Νισάν· ὡσαύτως καὶ ὁ Βαλασμών γράφει σχετικῶς καὶ σαφέστερον τὰ ἐξῆς: «παράδοσις ἐστὶν Ἐκκλησιαστικὴ μετὰ τὸ Νομικὸν Πάσχα γίνεσθαι ἰὸ Χριστιανικὸν κατὰ μίαν μέντοι καὶ τὴν αὐτὴν ἑβδομάδα εἰς πρώτην ἡμέραν»³³. ὁ δὲ Ματθ. Βλάστιαρος ἐπίσης λέγει: «ἄγειν τε τὴν εορτὴν ἐν τῇ πρώτῃ μετὰ τὴν ἰσημερίαν πανσέληνῳ καὶ μετὰ ταύτην μὴ ἐν οἰαδήποτε τῶν ἡμερῶν ἀπλῶς ἀλλ' ἐν τῇ πρώτῃ μετὰ τὴν πασέληνον ἐν τῇ εἰς τῆς ἑβδομάδος ἡμέρᾳ»³⁴. ὡσαύτως Νικηφόρος ὁ Γρηγορᾶς ἀναγράφει: «Μηδένα πιστὸν πρὸ γε τῆς ἡρινῆς ἰσημερίας τελεῖν τὴν τῆς ἀναστάσεως νομοθετήσαντες πανήγυριν· ἀλλ' ἐν κυριακῇ τῇ ἐφεξῆς μετὰ τὸ Ἰουδαϊκὸν Πάσχα, τῇ μετὰ πανσέληνον, δηλαδὴ τῇ μετ' ἰσημερίαν»³⁵. ὥστε ἡ ἀκριβὴς τήρησις τῆς περὶ τοῦ Πάσχα διατάξεως τῆς

Α'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀπαιτεῖ ἵνα τὸ Πάσχα εορτάζεται τῇ πρώτῃ Κυριακῇ μετὰ τὴν πρώτην πραγματικὴν ἑαρινὴν πανσέληνον.

Ὁ ὅρος ὁμοῦς οὗτος δὲν φυλάττεται πάντοτε ἀπαράβατως καὶ δὴ εἰς τὰς ἐξῆς δύο ὁρισμένας περιπτώσεις:

Ο ΠΙΣΤΟΣ ΕΝ Τῷ ΚΟΣΜῳ

Πολὺ συχνὰ παρεξηγεῖται ἡ θέσις τῶν χριστιανῶν μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καί, φυσικά, ἡ παρεξήγησις εἶναι πάντοτε εἰς βίαιον καὶ τῆς ἀληθείας καὶ αὐτῶν τῶν χριστιανῶν. Ὑπάρχουν, δηλαδὴ, ἀνθρώποι νομίζοντες ὅτι ὁ χριστιανισμὸς ἀγνοεῖ τὴν παροῦσαν ζωὴν καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται οὐδ' ἐργάζεται δι' αὐτήν, καὶ ἄλλοι θέλοντες τοὺς χριστιανούς ἀπολύτως κοσμικοὺς ἀνθρώπους καὶ πιστεύοντες ὅτι τοῦτο εἶναι, δὴθεν, ὁ ἀληθὴς χριστιανισμὸς. Ἐντεῦθεν ἐκ τῶν χριστιανῶν πολλοί, προσπαθοῦντες ν' ἀποφύγωσι τὴν πρώτην μονομέρειαν καὶ νὰ συμβιβασθῶσι πρὸς τὴν δευτέραν ἀντίληψιν, καταντοῦν ἐλεεινὰ θύματα μιᾶς ἄλλης καταστάσεως, τὴν ὁποίαν τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἀπεκήρυξεν ὡς τὴν ἀηδεστέραν κατάστασιν, εἰς ἣν θὰ ἠδύνατο νὰ περιπέσῃ ὁ πιστός, τὴν τῆς «κλιᾶρότητας» καὶ τῆς πλήρους πρὸς τὰς χριστιανικὰς ἀρχὰς ἀσυνεπειᾶς (Ἀποκάλ. γ' 15—16). Ἡ σημερινή, πρὸ πάντων ἐποχῆ, ἐποχὴ μεγάλου πνευματικοῦ ἀνταγωνισμοῦ, ἀπαιτεῖ νὰ εἶναι τελείως σαφῆς καὶ εὐκρινῆς ἡ στάσις τοῦ χριστιανοῦ ἀπέναντι τοῦ κόσμου ἐντὸς τοῦ ὁποίου ζῆ καὶ κινεῖται καὶ ὑποχρεώνει τοὺς πιστοὺς νὰ σκεφθοῦν ἀπαξ διὰ παντὸς τὴν θέσιν τῶν ἀπέναντι τῶν μεγάλων προβλημάτων, μετὰ τὰ ὁποῖα ἀπασχολεῖται σήμερον ἡ ἀνθρωπότης ὁλόκληρος.

Ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς δὲν ἀδιαφορεῖ διὰ τὴν κατάστασιν τῆς παρουσίας ζωῆς εἶναι προφανὲς ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς σημασίας τὴν ὁποίαν ἀποδίδει οὗτος εἰς αὐτήν· διότι τὴν παροῦσαν ζωὴν ὁ Χριστιανισμὸς θεωρεῖ ὡς ἐργαστήριον, ἐν τῷ ὁποίῳ χαλιεύεται ἡ εὐτυχία ἢ ἡ δυστυχία τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς, ἀκριβῶς δὲ τὸ «ὅ ἐάν σπείρη ἀνθρώπος τοῦτο καὶ θερίσει» (Γαλάτ. 3—7, ὑπενθυμίζει τὴν ἀξίαν, τὴν ὁποίαν ἔχει ὁ σπόρος τῆς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀναστροφῆς διὰ τὴν συγκομιδὴν τῆς αἰωνιότητος.

Συνέπεια τῆς τοιαύτης περὶ τῆς παρουσίας ζωῆς χριστιανικῆς ἀντιλήψεως εἶναι ἅψ' ἐνός μὲν ἢ διηνεκῆς προσπάθεια πρὸς τὴν δυνατὴν τελειοποίησιν τοῦ ἀτόμου, ἅψ' ἐτέρου δὲ ἡ ἐγκαρτέρησις, μεθ' ἧς ὁ πιστὸς ἀποβλέπει εἰς τὰς πικρίας, τὰς ὁποίας συναντᾷ ἐν τῇ προσπαθείᾳ ταύτῃ, οἰονεὶ ἀναδεικνυόμενος συνεχῶς ἀνώτερος τοῦ περιβάλλοντος αὐτὸν κόσμου. Ἀλλὰ τὸ πραγματικὸν καὶ φυσικὸν ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης τῶν ἐπὶ μέρους πιστῶν ὑπεροχῆς, τῆς κοινῆς αὐτῶν πρὸς τελείωσιν προσπαθείας, τῆς διηνεκοῦς κοινῆς ὑποταγῆς εἰς ὅ, τι καθίστᾷ τὴν προσπάθειαν ταύτην ἀποτελεσματικὴν, δὲν εἶναι ἄλλο ἢ ἡ δημιουργία μιᾶς νέας κοινωνίας ἀνθρώπων, ζώντων μὲν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἀποτε-

30. Ἀποστ. Διαταγ. Βιβλ. γ Κεφ. 17 1 2

31. Mansi Concil. ampliss. coll. Flotent. 1759 t. I, p. 712. Histoire des Conciles Hefele t. I. p. 150.

32. Πατρ. Migne τόμ. 26 σελ. 1339, 1423—1430.

33. Ράλ. καὶ Ποτλ. Τόμ. 3 σελ. 492. Τόμ. 2 σελ. 11.

34. Ράλ.-Ποτλ. Τόμ. 6ος σελ. 407.

35. Νικηφ. Γρηγορ. Ρωμ. Ἱστορ. Τόμ. Α'. Λόγ. Η'. κεφ. γγ', 228.

λούντων ὁμοῦς ἰδίαν πνευματικὴν ὀργάνωσιν, τὴν Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἄρα ἀπαρτίζει ἰδίαν ὅλως κοινωνίαν ζῶσαν καὶ ἐν τῷ κόσμῳ. Ἔχει ὁμοῦς ἡ κοινωνία αὕτη τὸ ὅλως ἰδιάζον αὐτῇ χαρακτηριστικόν—χαρακτηριστικόν, ὅπερ οὐδεμία ἄλλη κοινότης ἀνθρώπων ἔχει—να ἐργάζεται διὰ τὴν βελτίωσιν τοῦ περὶ ἑαυτὴν κόσμου καὶ νὰ ἐπιδιώκῃ ταύτην διὰ μέσων, τὰ ὁποῖα, κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ κόσμου, ἀποβαίνουσιν εἰς ζημίαν τῶν μελῶν αὐτῆς, διότι τὴν θυσίαν μόνην, τὴν θυσίαν ἑαυτῆς ἔχει ὡς ὄπλον εἰς τὸν ἀγῶνά της διὰ τὴν ἐξυγίανσιν τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας. Δὲν ἀποτελεῖ ἡ Ἐκκλησία, κατὰ τὴν ὀρθόδοξον τοῦλάχιστον ἀντίληψιν, ὀργανισμόν κοσμικὸν ἐργαζόμενον πρὸς κοσμικοὺς σκοποὺς καὶ χρησιμοποιοῦντα κοσμικὰ μέσα διὰ τὴν ἐπικράτησιν του, οὔτε κἂν ὀργανισμόν ἀποβλέποντι εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ἐπικράτησιν καὶ μὴ ἄδιαφερόμενον διὰ τὰ μέσα τῆς ἐπικρατήσεως καὶ ἄρα, καὶ διὰ τὸ ἀποτελεσμα αὐτῆς. Εἶναι πνευματικὸς ἀπολύτως τῆς Ἐκκλησίας ὁ σκοπὸς καὶ πνευματικὰ μόνον μέσα διαθέτει διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν αὐτοῦ.

Ἐν ᾧ δὲ ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀποκλείει κανένα ἀπὸ τῆς κλήσεώς της καὶ δέχεται πάντα πρὸς αὐτὴν προσερχόμενον, ἔχει ἐξ ἄλλου τὰ μέσα—πνευματικὰ πάλιν—διὰ νὰ κρατῆται ἀνεπηρέαστος ἐν τῷ ἔργῳ της ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην ἁμαρτωλότητα τῶν μελῶν της, κοινὸν χαρακτηριστικὸν γνῶρισμα τῶν ὁποίων εἶναι ἡ κοινή πρὸς πνευματικὴν ἀπολύτρωσιν προσπάθεια διὰ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἐξυπηρέτησεως τοῦ θελήματος τοῦ θείου τῆς Ἐκκλησίας Ἰδρυτοῦ, ὅστις καὶ εἶναι ὁ μοναδικὸς καὶ ἀπόλυτος αὐτῆς Ἀρχηγὸς καὶ Κύριος. Παρὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ δ' αὐτῆς καὶ μόνου ἀντλεῖ πᾶσαν δύναμιν διὰ τὴν ἐπιδιώξιν τοῦ σκοποῦ της καὶ εἰς αὐτὸν ἀνάγει πᾶσαν αὐτῆς ἐνέργειαν διὰ τε τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς καὶ τῆς διὰ τῶν θείων μυστηρίων κοινωνίας.

Τῆς τοιαύτης ἀντιλήψεως περὶ τῆς Ἐκκλησίας ὡς περὶ ἰδρύματος θείαν ἔχοντος τὴν διακυβέρνησιν δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀποστῆ ὁ πιστὸς καὶ νὰ ἐξακολουθῇ ἐν τούτοις μετέχων αὐτῆς. Ἄλλ' ἀπὸ τῆς ἀντιλήψεως ταύτης ἀπορροοῦσι διὰ τὸν πιστὸν ὑψίσται ὑποχρεώσεις, ἔχουσαι ὡς ἀντίροπον ὑψητὰ ἐπίσης δικαιώματα, τὰ ὁποῖα ἀντλεῖ ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς διαβεβαιώσεως τοῦ Κυρίου, «ὅτι ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμπεριπατήσω, καὶ ἔσομαι αὐτῶν Θεός, καὶ αὐτοὶ ἔσονται μοι λαός» (Β' Κορ. στ'. 16, Ἐξῆδ. κθ'. 45, Λευίτ. κστ'. 12 Ἰεζεκ. λζ'. 26, 27). Ἐκαστος πιστὸς συναισθάνεται ἑαυτὸν «ναὸν Θεοῦ ζῶντος» κατὰ τὸν Ἀπόστολον, ὑπόλογον ἅμα διὰ τὴν ἀγνότητά ἑαυτοῦ (Β' Κορ. στ'. 16, Α' Κορ. γ'. 16, στ'. 19, ι'. 7, 14, Ἐφεσ. β'. 21, Ἐβρ. γ'. 6, Α' Πέτρο. β'. 5). Καὶ ἀκριβῶς διὰ τοῦτο προσπαθεῖ ὁ πιστὸς «ἄσπιλον ἑαυτὸν τηρεῖν ἀπὸ τοῦ κόσμου». (Ἰακώβ. α'. 27, Β' Πέτρο. γ'. 14), καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος προσσηυχήθη περὶ τῶν πιστῶν πρὸς τὸν Πατέρα, «οὐκ ἐρωτῶ σε ἵνα ἄρῃς αὐτοὺς ἐκ τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἵνα τηρήσῃς αὐτοὺς ἐκ τοῦ πονηροῦ» (Ἰω. ιζ'. 14).

Ἀνθρώπος γνωρίζων τὴν φύσιν καὶ τὴν ιδιότητα

τοῦ Ὄργανισμοῦ, εἰς ὃν ἀνήκει, δὲν εἶναι δυνατὸν ἢ νὰ αισθάνεται τὴν ὅλως ἐξαιρετικὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν κατέχει ἐν τῷ κόσμῳ (Ματθ. ε'. 13—16), πεπεισμένος δὲ ἀπολύτως περὶ τῆς πάλης, ἣτις θὰ ὑφίσταται πάντοτε, μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων, μεταξύ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἁμαρτίας, θὰ ἀναμμένη καὶ θὰ ὑφίσταται καρτερικῶς τὰς ἀπὸ τοῦ ἁμαρτωλοῦ κόσμου δοκιμασίας χαίρων διὰ τὴν ἐκλεκτὴν μερίδα, τῆς ὁποίας ἐγένετο ἄξιος (Ἀπόθ. 12). Χωρὶς τοιαύτης ἢ κατ' ἄλλον ἐξωτερικὸν τρόπον ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τοῦ κόσμου αισθάνεται ἤδη ὁ πιστὸς, ὁ ἀληθῆς πιστὸς, ὅτι δὲν ἔχει κανένα ἐσωτερικὸν σύνδεσμον πρὸς τὸν κόσμον καὶ ἡ «μάχηρα» καὶ τὸ «πῦρ» περὶ τῶν ὁποίων ὁμίλησεν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, εἶναι δι' αὐτὸν πραγματικότης (Ἀπόθ. ι'. 34, Μάρκ. ιβ'. 49).

Ἰδοὺ πῶς πραγματοποιεῖται ἡ ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου ὑπομνησκομένη ἀξίωσις τοῦ Θεοῦ, «Ἐξέλθετε ἐκ μέσον αὐτῶν καὶ ἀφορισθήτε» (Β' Κυρ. ζ' 17, Ἦσ. νβ'. 11), τὴν ὁποίαν καὶ ἡ Ἀποκάλυψις ἀπευθύνει πρὸς τοὺς πιστοὺς, προκαλοῦσα αὐτοὺς νὰ χωρίσωσι τὰς εὐθύναις τῶν ἀπὸ τὰς τῆς ἁμαρτωλῆς Βαβυλῶνος (ἠ'. 4). Καὶ εἶναι τοῦ τοιοῦτου ἀφορισμοῦ τὰ μέγιστα συντελεστικὴ ἢ σκέψις ὅτι ὄχι μόνον δὲν μένει ὁ πιστὸς μόνος εἰς τὸν κόσμον, διότι ἔχει μεθ' ἑαυτοῦ τοὺς ἀδελφοὺς καὶ συναγωνιστάς, τοὺς ἐξ Ἰσοῦ μισουμένους ὑπὸ τοῦ κόσμου (Ἰω. ιε'. 18, 19), ἀλλὰ—καὶ τι πλεόν—ἡ υἰοθεσία του παρὰ τῷ Ὑψίστῳ καθίσταται πλήρης καὶ τελειωτικὴ, διότι αὐτὸς ὁ Ἰδιος ὁ Ὑψίστος, ὁ «Κύριος Παντοκράτωρ», ὑπόσχεται, «καὶ ἔσομαι ὑμῖν εἰς πατέρα, καὶ ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι εἰς υἱοὺς καὶ θυγατέρας» (Β' Κυρ. ζ'. 18, Ἰερεμ. λα' 1, 9, Ἀποκ. κα'. 7).

Ἔως πότε ὑμεῖς χολανεῖτε ἐπ' ἀμφοτέρας ταῖς ἰγνύαις,—ἐφώναζεν ὁ Θεοσβίτης πρὸς τοὺς συμπολίτας του πλήρης ζήλου Θεοῦ—«εἰ ἐστὶ Κύριος ὁ Θεός, πορεύεσθε ὀπίσω αὐτοῦ, εἰ δὲ Βάαλ, πορεύεσθε ὀπίσω αὐτοῦ» (Γ' Βασιλ. ἠ'. 21). Δὲν θὰ ἤρμωζεν, ἀρά γε, ἡ ἰδία ἐρώτησις καὶ εἰς πολλοὺς λεγομένους πιστοὺς τῆς ἐποχῆς μας; Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ περισσότερο τὸ ζήτημα τῆς θέσεώς μας ἐν τῷ κόσμῳ ὡς μελῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ;

E. F. M.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ ἐκπαίδευσις.

Κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ γραφῶσι πλείοσι καὶ θλιβερὰ περὶ τοῦ ποιοῦ τῆς παρ' ἡμῖν ἐκπαίδευσως, ἀνατίθηται ἀπαντάσματα τῆς κοινῆς γνώμης καὶ τῆς λαϊκῆς συνειδήσεως. Καὶ ἡ «Ἐκκλησία» πολλάκις ἔγραψε καὶ πάλιν θὰ ἀσχοληθῇ περὶ τὸ μέγα τοῦτο ἐθνικὸν ζήτημα. Τὴν παρελλήριον ταύτην συγκίνησιν μόνον οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ φαίνονται μὴ συμμεριζόμενοι. Καὶ ἐρωτᾶται πῶς δύνανται νὰ θεωροῦνται ἐντολοδόχοι τοῦ λαοῦ οἱ φρονοῦντες ἐναντία πρὸς τοὺς ἐντολοδόχους των. Τὸ πρᾶγμα ἀνάγκη νὰ διενεργηθῇ σαφῶς, ἀπεριφράστως καὶ κατὰ τὸν μᾶλλον συγκα-

χοιμένον τρόπον ἐντὸς αὐτῶν τῶν νομοθετικῶν σωμάτων δι' εἰδικῆς συζητήσεως.

Κοινωνικὴ δράσις τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐν τῷ Παρθασῶ διάλεξις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου περὶ τῆς θρησκευτικῆς καὶ τῆς καθ' ὅλου κοινωνικῆς δράσεως τῆς Ἐκκλησίας, μάλιστα κατὰ τὴν σύγχρονον ἐποχὴν, ἀπεκάλυψεν εἰς τὸ πικρὸν ἀκροατήριον σελίδας ἀγνώστους εἰς τὸ πολὺ κοινόν. Ἐκάστη ἐπὶ μέρους δράσις ἐκπορεύεται βεβαίως ἐκ τῆς ἀτομικῆς πρωτοβουλίας τῶν ἱεραρχῶν, οἱ ὅποιοι ἐνιαχοῦ κατορθοῦσι πραγματικῶς ἀξιοθαύμαστα ἐπιτεύγματα· ἀλλ' ἀκριβῶς εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῶν θησανρῶν τούτων τῆς ἐκκλησιαστικῆς δυναμικότητος ὀφείλεται ἡ ἀπόφασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου περὶ συστηματικοῦ συντονισμοῦ τῶν ἐπὶ μέρους πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν δυνάμεων καὶ ἀτομικῶν πρωτοβουλιῶν εἰς τὸν θεσμόν τῆς Ἐσωτερικῆς Ἱεραποστολῆς, ἧς ἡ δργάνωσις θὰ ἐμφανίσῃ ἐνιαίαν τὴν ἐκκλησιαστικὴν δραστηριότητα ἐπὶ μείζονι ἀγαθῷ τοῦ ὅλου χριστεπωνύμου πληρώματος.

Διὰ τὰ καθ' ἡμᾶς.

Ἐν Γερμανίᾳ τὸ Ράιχσταγ ἅμα τῇ μετὰ τὰς ἐκλογὰς συγκροτήσῃ του καὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν του παρίσταται εἰς δοξολογίαν ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ, φωτογραφίαι δὲ τοῦ ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ ἐκκλησιασμάτος προσερχομένου ἐν τῷ ναῷ δημοσιευθεῖσαι ἐν τῷ τύπῳ τεκμηριοῦσι πῆν παρὰ τοῖς ἐκλεγείσι πολιτικοῖς συναίσθησιν τῆς ἀνάγκης τῆς ἄνωθεν ἀντιλήψεως διὰ τὸ σοβαρὸν ἔργον τῶν λαϊκῶν ἀντιπροσώπων. Καὶ δὲν ἀγνούμεθα μὲν ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν τελεῖται Ἀγιασμός ἐν τῇ Βουλῇ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τῶν νομοθετικῶν σωμάτων. Ἀλλὰ προτιμότερον εἶνε εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον νὰ τεθῇ ἡ τελεία.

Τὸ ἅγιον ἔτος.

Ἡ Α. Α. ὁ Πάπας ὄριεν ὅπως τὸ ἐνεστώσ ἐτος 1933, καθ' ὃ συμπληροῦνται δέκα καὶ ἐννέα ἑκατονταετηρίδες ἀπὸ τῆς κατὰ σάρκα γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐορτασθῇ εἰδικῶς ὡς «ἅγιον ἔτος» ὑπὸ συμπάσης τῆς Χριστιανισμοῦ. Οἱ «Ἐκκλησ. Καιροὶ» τοῦ Λονδίνου, σχολιάζοντες ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ τὴν παπικὴν ταύτην πρωτοβουλίαν, ἐκφράζονσι τὴν γνώμην ὅτι τὸ γεγονός τοῦτο θὰ ἦτο δυνατόν νὰ θεωρηθῇ ὡς μία σπουδαία εὐκαιρία πρὸς παγχοριστιανικὴν συνεργασίαν. Ἡ Γέννησις τοῦ Κυρίου ἀπετέλεσε τὸ σπουδαιότερον, τὸ καταστροφικώτερον καὶ τὸ φοβερώτερον γεγονός τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας. Οὐδὲν τῶν πρὸ αὐτοῦ γεγονότων ἢ τῶν μετ' αὐτὸ δυνατῶν νὰ συμβῶσι δύναται οὐδὲ νὰ προσεγγίσῃ κἄν πρὸς τὴν μεγάλην σημασίαν του. Εἶνε γεγονός ὅτι ὁ ἐορτασμός ἑκατονταετηρίδων κατέστη λίαν δημοφιλῆς, πολλάκις δ' ἀποβαίνει τραυματικὸς τῶν ψυχῶν. Ἐάν, ἐν τούτοις, ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι τινὰ τῶν τοιούτων ἰωβιλαίων ἀπέβησαν πλέον τετριμμένα, καὶ τὰ σπουδαιότερα ἐξ αὐτῶν ἀποβαίνουν ἀσήμαντα παραβαλλόμενα πρὸς τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν κατέχει ἐν τῇ ἱστορίᾳ τὸ μέγα δράμα τῆς σωτηρίας, εἰς ἐορτασμός τῆς ιθ' ἑκα-

τονταετηρίδος ἀπὸ τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις συντελέσεως αὐτοῦ ἐμφανίζεται ὡς μία ἑκτακτος εὐκαιρία νὰ ἀναπτυχθῇ εἰδικώτερον καὶ ἐντονώτερον εἰς τὸν κόσμον ἢ μεγίστη σημασία τῶν μοναδικῶν ἐκείνων γεγονότων καὶ νὰ προσερχοῦν εἰδικαί εὐχαριστίαι τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου πρὸς τὸν ὑπὲρ ἡμῶν Παθόντα καὶ διὰ τοῦ πάθους Του παρασχόντα ὑπόδειγμα ἀγάπης καὶ συγκαταβάσεως πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐκ παρομοίων τινῶν σκέψεων ὀρωμένοι οἱ «Ἐκκλ. Καιροὶ» προάγουσιν ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ τὴν ἰδέαν ὅτι, ἐφ' ὅσον δὲν δύναται νὰ γείνη ἀκόμη λόγος περὶ κοινῆς συνεργασίας μετὰ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντερβουρίας, συμμεριζόμενος τὰ αἰσθήματα τοῦ Πάπα Ρώμης, σκόπιμον εἶνε νὰ καλέσῃ εἰς συνεργασίαν τοὺς Παλαιοκαθολικούς, μεθ' ὧν ἐπ' ἐσχάτων ἐπετεύχθη μυστηριακὴ κοινωρία τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ν' ἀπολύσῃ ἐγκύκλιον περὶ ἐορτασμοῦ τοῦ ἰωβιλαίου τούτου, χωρὶς ἢ μίμησις αὐτῆ τοῦ πρωτοβούλου διαβήματος τοῦ Πάπα νὰ νομισθῇ ὑποβιβασμός τοῦ ἀξιώματος τοῦ ἄγγλου πρωθιεράρχου.

*

Τὸ τεύχος Νοεμβρίου 1932 τοῦ θρησκευτικοῦ περιοδικοῦ «Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς» εἶνε ἀφιερωμένον ὁλόκληρον εἰς ἄρθρα σχετιζόμενα ἀποκλειστικῶς πρὸς τὴν ἱερὰν Βίβλον καὶ τὴν ἀνά τὸν κόσμον κυκλοφορίαν της, τοῦτο δὲ, καθ' ὅσον αἱ ἀπανταχοῦ Ἐδαγγελικαὶ Ἐκκλησίαι συνεφώνησαν ὅπως ἡ πρώτη Κυριακὴ τοῦ Νοεμβρίου ἐκάστου ἔτους θεωρῆται «Κυριακὴ τῆς Ἁγίας Γραφῆς», καθ' ἣν θὰ κηρῶσωνται ἀπ' ἀμβωνος λόγοι περὶ αὐτῆς καὶ θὰ ἐνεργῆται ἔρανος ὑπὲρ τῶν Βιβλικῶν Ἐταιρειῶν. Ἐν τῷ τεύχει τοῦτο περιέχεται καὶ ἄρθρον πραγματευόμενον περὶ τῆς ἱστορίας τῆς Νεοελληνικῆς Βίβλου» διαγράφον πιστῶς τὴν ἱστορίαν τῆς παρ' ἡμῖν μεταφράσεως τῆς Ἀγ. Γραφῆς εἰς τὴν νεοελληνικὴν.

*

Ἐν τοῖς «Ἐκκλ. Καιροῖς» τοῦ Λονδίνου ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀνθρώποι καὶ τρόποι» (τοῦ φέρεσθαι) ἐδημοσιεύθη τὸ ἐξῆς χαρακτηριστικὸν λακωνικόν: «Ὅταν θὰ γραφῇ μία ἱστορία τῶν νεωτέρων ἀνδρῶν, φαντάζομαι ὅτι θὰ περιλαμβάνῃ καὶ μίαν φωτογραφίαν τοῦ κ. Οὐίνστον Τσόρτσιλλ (ὑπουργοῦ τῆς σημερινῆς κυβερνήσεως) καπνίζοντος πελώριον ποτῆρον καθ' ἣν ὄραν συνοδεύων τὴν θυγατέρα του μεταβαίνει εἰς τὸν ναὸν πρὸς τέλει τῶν γάμων της».

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἤρξατο τῶν μεθεορτίων συνεδριῶν αὐτῆς ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τρίτης.

— Κατὰ τὴν παρελθούσαν Πέμπτην προσκληθεῖς ὁ κ. Διευθυντῆς τῶν Θρησκευμάτων συνεσκέφθη μετὰ τῆς Ἱ. Συνόδου ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων.

— Ἐν τῇ ἀπὸ τῆς παρελθούσης Δευτέρας 16 το. μ. ἀναλαβούσῃ τὴν ἀρχὴν νεᾶ Κυβερνήσει τοῦ κ. Βενιζέλου τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων ἀνέτεθῃ εἰς τὸν κ. Α. Μυλωνᾶν, ὅστις ὀρισθεὶς τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ἐπεσκέφθη εὐθὺς μετὰ τὴν ὀρκωμοσίαν τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον καὶ παρέμεινε παρ' αὐτῷ ἐπὶ μακρὸν συνομιλῶν.

— Τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ἐπεσκέφθη τὴν παρελθούσαν Τρίτην ὁ ἐν Ἀθήναις Πρεσβευτῆς τῆς Ἡολωνίας.

— Συμφώνως τῷ νόμῳ διεξήχθησαν ἤδη καὶ ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ καὶ ἐν ταῖς Μητροπόλεσιν ἐκλογαὶ τῶν Ἐνοριακῶν Ἐπιτροπεῶν.

— Προνοία καὶ ἐντολῇ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπι-

σκόπου Ἀθηνῶν ἐπιτροπὴ κυριῶν τῶν Χριστιανικῶν Ἐνώσεων Πειραιῶς ὑπὸ τὸν ἀρχιμανδρίτην Προκόπιον Καλλιωνιτῆν διένειμεν εἰς τὰς φυλακὰς Συγγροῦ, Ἀβέρωφ, καὶ Γυναικείας χριστιανικά βιβλία, γλυκύσματα καὶ σιγαρέττα καὶ ἀπηύθυνε λόγους παρηγορίας πρὸς τοὺς ἐν ταῖς φυλακαῖς κρατουμένους. Ἐπίσης κατ' ἐπιθυμίαν τοῦ Μακαριωτάτου, πληροφορηθεῖσα παρὰ τῆς διευθύνσεως φυλακῶν Συγγροῦ περὶ τῶν ἀναγκῶν τῶν φυλακισμένων, ἀπεφάσισε τὴν κατασκευὴν διακοσιῶν ἐνδυμασιῶν ἐσοροῦχων δι' ἰσαριθμούς ἐν ἀθλιότητι κρατουμένους. Ἡ αὕτη ἐπιτροπὴ διένειμε γλυκύσματα καὶ πορτοκάλια εἰς τὸ Ἀσυλον τῶν Ἀνιάτων.

— Τηλεγραφικῶς ἀνηγγέλθη ἐξ Ἀργοστολίου τῆ 16 το μηνὸς οὗ ἐν τῇ Μονῇ τοῦ ἁγίου Γερασίμου ἐσημειώθη ἐν θαύμα. Ἡ ἀπὸ ἔτους παράφρων Αἰκατερίνη Ζερβούλη, καταγομένη ἐξ Αἰτωλικοῦ, κατὰ τὴν τέλει τῆς θείας λειτουργίας ἰάθη τελείως.

— Τῇ παρελθούσῃ Δευτέρῃ (16) ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ὠμίλησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Παρνασσού» περὶ τῆς κοινωνικῆς δράσεως τῆς Ἐκκλησίας. Τὴν διάλεξιν, ὀργανωθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου Χριστιανικῆς κοινωνικῆς Ἐνώσεως, ἤκροάσαντο οἱ ἱεράρχαι, καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ κληρὸς τῆς πρωτεύουσας καὶ τοῦ Πειραιῶς καὶ ἄλλο πλῆθος πολῶ.

— Τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων ἀνεκοίνοσε πρὸς τὸν Μακαριώτατον Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὅτι διεβίβασεν τὴν πρὸς τοὺς σεβ. Μητροπολίτας τῆς Ἐπικρατείας, τοὺς νομάρχας καὶ τοὺς εἰρηνοδίκας τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἐκλογὰς ἐνοριακῶν ἐπιτροπειῶν: «Συμφώνως παραγράφῳ 2 ἄρθρου 25 νόμου 5439 δέον ἐνεργηθῶσι καθ' ἅπασαν ἐπικράτειαν ἐκλογαὶ ἐνοριακῶν ἐπιτροπειῶν διανυουσῶν τρίτον ἔτος θηθείας τῶν ἐντὸς Ἰανουαρίου νέου ἔτους, ἀπαγορευομένης νόμφ πάσης ἀναβολῆς αὐτῶν. Ἐπιστῶμεν προσοσοχήν Ὑμῶν καὶ ἰδιαίτερος Εἰρηνοδικῶν ἐπὶ ἀπαρέγκλιτον καὶ ἀκριβεστάτην τήρησιν διατάξεως ἄρθρου 22 καὶ ἄρθρου 24 σχετικῶς πρὸς ἀναλογίας ψηφισθέντων καὶ ψήφων Ἄρθρα 25 καὶ 27, πρώτη παράγραφος ἄρθρου 28, δύο πρώτα παραγράφου ἄρθρου 32 νόμου 5439 ἐσφαλμένως συμπεριληφθεῖσαι εἰς κωδικοποίησιν διεγράφησαν διὰ Διατάγματος ἀπὸ 21 Νοεμβρίου τρέχοντος ἔτους, φύλλον Ἐφημερίδος Κυβερνήσεως 415 ὡς μὴ ἰσχύοντα συμφώνως ἄρθρω 31 νόμου 5439 ἅτε ἀντικείμενα αὐτῷ».

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας ἐδημοσίευσεν τρεῖς ἐπικαίρους διδασχὰς πρὸς τὸ πνευματικὸν αὐτοῦ ποίμνιον κατὰ τὰς παρελθούσας ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων, τοῦ Μ. Βασιλείου καὶ τῶν Θεοφανείων. Αἱ διδασχὰ αὐταί, λίαν ἐποικοδομητικαὶ διὰ τὸν λαόν, ἀνεγνώσθησαν ἐν πᾶσι τοῖς ναοῖς τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ οἱ Καθηγηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου μετὰ τῶν συζύγων αὐτῶν παρεκθήσαν εἰς γέτιον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Μεσολωρᾶ, ἐπὶ τῇ πρό ἡμερῶν χρόνου ἑορτασθεῖσα ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ πεντηκονταετηρίδι τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτοῦ δράσεως. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, ἐξῆρε διὰ προσλαλιάς αὐτοῦ τὴν τε ἐπιστημονικὴν καὶ τὴν κοινωνικὴν δράσιν τοῦ κ. Μεσολωρᾶ, ἐκφράσας πρὸς αὐτὸν καὶ τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὰς πρὸς αὐτὴν πολυτίμους ὑπηρεσίας.

— Μετὰ μεσημβρίαν τῆς προπαραελθούσης Κυριακῆς ὁ Χριστιανικὸς Σύλλογος Κυριῶν ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν «Ἡ Μάνα» ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἐταιρείας τῶν φίλων τοῦ λαοῦ ἐτέλεσε σεμνὴν ἑορτήν, ἐμφανίσας τὰ ὑπ' αὐτοῦ προστατευόμενα ὀρφανὰ, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ πλῆθους εὐσεβῶς καὶ φιλανθρώπου κόσμου. Ὁ Σύλλογος οὗτος, ἰδρυθεὶς ἐν τέλει τοῦ 1924 τῇ ὑποστηρίξει τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, ἠδυνήθη ὅπως ἄθροῦβως νὰ διαθέσῃ περὶ τὸ ἑκατομῦριον δραχμῶν ὑπὲρ τῶν θηλέων ὀρφανῶν, ν' ἀποκαταστήσῃ περὶ τὰ 70 ἐξ αὐτῶν, ἅπανα υἱοθέτησαν διάφοροι φιλόφρονες, νὰ ἐνδύη δις τοῦ ἔτους ἑκατοντάδα ὀρφανῶν καὶ ν' ἀποκτήσῃ ἰδιόκτητον οἰκίαν (ἐν ὁδῷ Χριστοκοπίδου 9) ἐν ᾧ προτίθειται

νὰ ἰδρῶσῃ ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν διὰ τὰ ὀρφανὰ. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος συνεχάρη θερμῶς τὰς ἀπαριζούσας τὸν Σύλλογον εὐσεβεῖς καὶ φιλανθρώπους κυρίας καὶ ἐπηλύγησε τὸ ἔργον αὐτῶν, τοῖτο δ' ἐξέστηκεν ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ὁ ἐφημέριος τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Χριστοκοπίδου Παναγιώτης Παπαπαναγιώτου. Τὰ ὀρφανὰ ἀπήγγειλαν ποιήματα καὶ ἔψαλαν ἱερὰ καὶ ἄλλα ἕσματα, μεθ' ὃ διενεμήθησαν εἰς αὐτὰ διάφορα δῶρα.

— Ὑπὲρ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὀρφανοτροφείου Βουλγαγιμένης προσέφερον κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα Δεκεμβρίου οἱ κ. κ. Ἰω. Κουρᾶκος ἐξ ἑράνου δρχ. 3.000, Καίρης δρχ. 50, «Ὀμιλος φίλων Ἀκτῆς» δρχ. 500, Ἀντ. Μουστάκας δρχ. 100. Ἐκ δὲ τῶν κατὰ τὴν πρώτην τοῦ νέου ἔτους ψαλῆτων ὑπὸ τῶν τροφίμων τοῦ Ὀρφανοτροφείου «καλάνδων» εἰσεπράχθη ἱκανὸν ποσόν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

«Ὁ Πάνταϊνος», ἰδρυθεὶς ὀκτὼ μῆνας μετὰ τὸν «Ἐκκλησιᾶ Φάρον», συμπληροῖ μετ' ὀλίγον εἰκοσπενταετίαν ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτοῦ ἐμφανίσεως, ἐπικεῖται δὲ ὁ ἑορτασμός τοῦ ἀργυροῦ ἰωβηλαίου καὶ τοῦ ἔτερου τούτου καλλίστου περιοδικοῦ τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας.

— Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς περὶ ἐκλογῆς Πατριάρχου γνωστῆς διατάξεως τῆς ἱερᾶς Συνόδου κατὰ συνοδικὴν ἀπόφασιν ἀνεκοινώθη ὅτι ἐνεκρίθη ν' ἀναβληθῇ μὲν ἡ δημοσίευσίς τῆς διατάξεως, γένηται δὲ συζήτησις μετὰ τῆς διοικήσεως Ἐκκλησίας καὶ τῶν Κοινοτήτων ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῶν τελευταίων ἐκφρασθεῖσων γνωμῶν.

— Ἐνεκρίθη συνοδικῶς ὅπως ἑορτασθῆ ἐπισήμως περὶ τὸν Φεβρουάριον ἡ 25αετηρίς τῶν δύο πατριαρχικῶν περιοδικῶν «Ἐκκλησιᾶ Φάρον» καὶ «Πανταίνου» καὶ τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου ἐν λειτουργίᾳ, καθ' ἣν θὰ μνημονευθῶσι μὲν οἱ κεκοιμημένοι αὐτῶν συνεργαταί, θὰ ἐπαινεθῶσι δ' οἱ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους κοπιήσαντες. Πρὸς τοῦτο ὤρισθη ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ σεβ. μητροπολίτου Ἀξώμης ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ γραμματέως τῶν Πατριαρχείων Ἀρχιμ. Ἀνθίμου Σίσκου καὶ τοῦ Οἰκονόμου Γεωργίου Ζαχαρούλη.

— Ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἀνετέθη εἰς τοὺς σεβ. μητροπολίτας Λεοντοπόλεως καὶ Ἀξώμης ἡ ἐν συνεργασίᾳ μετὰ νομομαθῶν κατάρτισις νέας δικονομίας τῶν πατριαρχ. δικαστηρίων στηριζομένης ἐπὶ τῆς δικονομίας τῶν Μικτῶν Δικαστηρίων τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἡ συλλογῆ, ταξινόμησις καὶ κωδικοποίησις τῶν διατάξεων τῶν ἐν τοῖς πατρ. δικαστηρίοις ἐφαρμοζομένων ἐκκλησιαστικῶν νόμων. Τὸ ὅλον ἔργον, συμπληρούμενον, θὰ μεταφρασθῇ καὶ εἰς τὴν ἀραβικὴν.

— Τῇ 11 ἰσταμένον ἐτελεύτησεν ἐν Καίρῳ ὁ ἐπὶ εἰκοσαετίαν καὶ πλέον πιστῶς διακονήσας τὴν Ἐκκλησίαν Ἀλεξανδρείας πρωτοπρεσβύτερος Στέφανος Χαμῖς, τῆς δὲ κηδείας αὐτοῦ προέστη ὁ Πατριάρχης μετὰ τριῶν μητροπολιτῶν καὶ σὺμπαντος τοῦ κλήρου Καίρου Ὁ μεταστάς, ἐκ Παλαιστίνης καταγόμενος, γαμβρὸς δ' ἐπ' ἀδελφῇ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, κατετάθη μὲν τῷ 1899 εἰς τὰς τάξεις τοῦ κλήρου τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου τότε μητροπολίτου Ναζαρέτ, εἶτα δὲ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Φωτίου, ἀπὸ τοῦ 1908 δὲ προσληφθεὶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Ἀλεξανδρείας ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐχρησιμοποίηθη ὡς διεσμηνεὺς τῶν Πατριαρχείων Καίρου, γραμματεὺς καὶ πάρεδρος τοῦ πατριαρχ. δικαστηρίου. Καθ' ἅπαν τὸ διάστημα τῆς μακρᾶς αὐτοῦ διακονίας, καθ' ὃ καὶ ἀνέδειξεν ὑποδειγματικὴν οἰκονομίαν, ἦτο ταῖς πᾶσι προσφυλῆς, εὐκρινῆς δ' ἐξεδηλώθη ἡ θλιψὴ σὺμπαντος τοῦ κλήρου καὶ τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος Καίρου κατὰ τὴν ἐπ' αὐτῷ ἐξόδιον προσεσχὴν τῆς Ἐκκλησίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐπετέθη ὁ τελευταῖος λίθος τοῦ ἐσωτερικοῦ περιβλήματος τοῦ τρούλλου τοῦ καθολικοῦ τοῦ πανιέρου ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως. Ἐτοιμάζεται ἤδη καὶ τὸ ἐξωτερικὸν αὐτοῦ περίβλημα ἐκ πλακῶν, ἐλπίζεται δὲ ὅτι μέχρι τοῦ Πάσχα θὰ συμπληρωθῇ ὁλόκληρος ἡ ἐργασία τῆς ἀνοικοδομήσεως τοῦ τρούλλου. Τὸ γε νῦν αὕτη συνεχίζεται παρὰ τὸ ἐπικρατοῦν δριμύ ψυχός.

— Κατὰ τὰς αὐτὰς ἐξ Ἱεροσολύμων ἡμετέρας εἰδήσεις

τὸ πατριαρχικὸν ζήτημα διατελεῖ εἰσέτι ἐν ἐκκρημότῃ. Τὸ περὶ ἐκκλογῆς νομοσχέδιον καίτοι πρὸ πολλοῦ ἐλήφθη ὑπὸ τῆς Ἀρμοστείας, ἀχρι τοῦ παρόντος δὲν ἀνεκοινώθη εἰς τὸ Πατριαρχεῖον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Κατὰ τηλεγραφικὴν ἐκ Βηρυττοῦ εἰδησιν τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἐτελεύτησε τὸν βίον ἀπὸ πολλοῦ πάσχω ὁ ἀντιπροσβύτου τοῦ Ἀντιοχικοῦ θρόνου σεβ. μητροπολίτης Ἀρσένιος. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας αὐτοῦ αἱ τε διωτάμενα περὶ τὸ πατριαρχικὸν ζήτημα μερίδες τοῦ Ἀντιοχικοῦ θρόνου καὶ ὁ Μακαρ. Πατριάρχης Ἀντιοχείας κ. Ἀλέξανδρος λησμονήσαντες τὰς ἐκκλησιαστικὰς αὐτῶν διαφορὰς περιεστοίχισον ἐν ἀγάπῃ καὶ σεβασμῷ τὴν κλῆρὸν τοῦ ἀσθενούντος ἱεράρχου, μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ ἔδωκαν ἀλλήλοις τὰς δεξιὰς, οὗτω δ' ἐπελευθέρωσεν τῆς εἰρηνεύσεως ἐπικολοῦθησεν ἡ ἀναγνώρισις τοῦ πατριάρχου Ἀλεξάνδρου ὑπὸ τῆς διαφωνησάσης μερίδος καὶ ὑπὸ τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς. Τὸ εὐχάριστον τοῦτο γεγονός ἐξηγγέλειν ὁ Μακαρ. Πατριάρχης Ἀλεξάνδρος καὶ πρὸς τὸν Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

[Ἡ «Ἐκκλησία» ἐν τῷ τμήματι τούτῳ ἀναφέρει πᾶσαν νέαν ἐκδοσιν, ἥς ἀντίτυπον ἀποστέλλεται πρὸς τὴν Διοέθυνσιν].

Δημητρίου Μπόμπολα, Οἰκονόμου, Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ἱερομάρτυρος Βλασίου Ἐπισκόπου Σεβαστείας τοῦ θαυματοουργοῦ. Ἐν Κιάτῳ, Τύποις Ὀδυσ. Ἀνδρουτσίου, 1932. — Ἡ ἀκολουθία αὕτη εἶνε ἔργον Ἀγαπίου μοναχοῦ τοῦ Κρητός, ἐπεξεργασθεῖσα δὲ καὶ συμπληρωθεῖσα ὑπὸ τοῦ αἰδέου ἐκδότου, ἐφημερίου τοῦ Κιάτου, ἔτυχε τῆς ἐγκρίσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τιμᾶται δρχ. 10.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τὸ ἐν Ἀθήναις ἐκδιδόμενον περιοδικὸν «Θεατῆς», ὡς καὶ ἄλλοτε, δυστυχῶς, ἐπραξεν, ἐδημοσίευσεν καὶ ἐφέτος ἐν τῷ ἀ' φύλλῳ τοῦ 1933 δηλώσεις καὶ εὐχὰς ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει ἐκτὸς ἄλλων καὶ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν. Δηλοῦται ὅτι οὗτος οὔτε ἠρωτήθη ὑπὸ τοῦ περιοδικοῦ οὔτε ἔγραψε τὰς εἰρημένας εὐχὰς.

(Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς)

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Γυθείου—Οιτύλου.

Ἡ ἱερὰ Μητρόπολις Γυθείου—Οιτύλου, προσκαλεῖ τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου προσόντα, ὅπως ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ γραφεῖον αὐτῆς τὰ ἀπαιτούμενα ἔγγραφα προκειμένου νὰ γίνῃ ἀνακηρυξίς ὑποψηφίων πρὸς ἐπιλογήσιν τῆς κενῆς θέσεως τοῦ ἱ. ναοῦ «ἡ ἁγία Κυριακῇ» Σιδηροκάστρου τοῦ τέως δήμου Μαλευρίου. Ἐν Γυθείῳ τῇ 9 Ἰανουαρίου 1933. † Ὁ Γυθείου καὶ Οιτύλου Διονύσιος.

Ἱ. Μητρόπολις Σπάρτης.

Ἡ ἱερὰ Μητρόπολις Σπάρτης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 58 προκηρύξεως αὐτῆς συντάτῃ τῷ ἀρθρῷ 81 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439, καλεῖ τοὺς βουλομένους, ὅπως μέχρι τῆς 31ης Ἰανουαρίου ἐ. ἔτ. ὑποβάλλωσιν μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν αἰτήσεις ὑποψηφιοτήτος πρὸς συμμετοχὴν εἰς ἐνέργειαν ἐκλογῆς Διακόνου διὰ τὴν ἐνορίαν τοῦ χωρίου Κοινιτίσσης τοῦ τέως Δήμου Σελλασίας. Ἐν Σπάρτῃ τῇ 11 Ἰανουαρίου 1933. † Ὁ Σπάρτης Γερμανός.

Ἱ. Μητρόπολις Μαντινείας καὶ Κυνουρίας.

Τῶν ἐνοριῶν τοῦ ἐν Παρραλίῳ Ἄστρει ἐνοριῶν ναοῦ ἁγ. Βασιλείου αἰτησαμένων τὸν διορισμὸν Διακόνου τοῦ ναοῦ των, προσκαλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα, ἵνα δι' αἰτήσεώς των ὑποβάλλωσιν ἡμῖν μέχρι τέλους Ἰανουαρίου 1933 τὰ ἀπαιτούμενα κατὰ τὸν νόμον πιστοποιητικὰ ἵνα ἀνακηρύξωμεν αὐτοὺς ὑποψηφίους. † Ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Γερμανός.

Ἱ. Μητρόπολις Ἰωαννίνων.

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὸ ἀρθρὸν 81 τοῦ νόμου 5439 προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὰς χηρευούσας θέσεις τακτικῶν ἐφημεριῶν τῶν ἱερῶν ναῶν τῶν Κοινοτήτων 1) Βαθυπέδου, 2) Νουζακίων καὶ Κυπαρισσίων, 3) Κρουβούσης, 4) Ἄνω Σουδενῶν, 5) Νεγρῶδων, 6) Λιγοψᾶς, 7) Θεριακασίου, 8) Μονοδενδρίου, 9) Πάφρας καὶ Νεοκαισαρείας, 10) Κασταμώνος, 11) Δελβινακοπούλου καὶ Σηπλαιίου, 12) Φωτεινοῦ, 13) Πετουσίου, 14) Σενίκου ὅπως ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς σήμερον ὑποβάλλωσιν «εἰς τὴν ἱ. μητρόπολιν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 83 τοῦ νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικὰ ἔγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν πρὸς ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων ἐφημεριῶν. Ἐν Ἰωαννίνοις τῇ 9 Ἰανουαρίου 1933. † Ὁ Ἰωαννίνων Σπυριδίων.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ τοπικὸν συμβούλιον Ὁ.Α.Ε.Π. τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Χαλκίδος διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως, ἐνεργηθησομένην δι' ἐνσφραγίστων προσφορῶν, ἑκατὸν εἰκοσὶν ἐλαιόδενδρα καὶ εἴκοσι τρία μετ' ἀγροῦ εἰς θέσιν παληοκηπάρισσο καὶ ξεροπήγαδο καὶ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ἐλαιόδενδρα κείμενα ἐν τῇ κοινότητι Νεροτριβιάς τῆς ἱ. μονῆς Μακρυμάλλης βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 668 1933 διακηρύξεως τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου Ὁ.Α.Ε.Π. τῆς ἱ. μητροπόλεως Χαλκίδος καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Χαλκίδι εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 22 Ἰανουαρίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 ἐνώπιον τῶς ἀρμοδίας Ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, τῶν τυχόν σχεδιογραμμάτων καὶ λοιπῶν ὄρων δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οἰκείῳ Ὑπ.ματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Ὁ πρόεδρος † ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος.

Τὸ τοπικὸν συμβούλιον Ὁ.Α.Ε.Π. τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Χαλκίδος διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως, ἐνεργηθησομένην δι' ἐνσφραγίστων προσφορῶν τὸ δάσος τῆς ἱ. μονῆς Γαλατάκη τὸ κείμενον εἰς τὴν περιφέρειαν Μαντουλίου ἐκτάσεως 4000 στρεμμάτων, ἀγρῶν καλλιεργησίμων βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 658 28 1933 διακηρύξεως τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου Ὁ.Α.Ε.Π. τῆς ἱ. μητροπόλεως Χαλκίδος καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Χαλκίδι εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 22 Ἰανουαρίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, τῶν τυχόν σχεδιογραμμάτων καὶ λοιπῶν ὄρων δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οἰκείῳ Ὑπ.ματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Ὁ πρόεδρος † ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος.

Τὸ τοπικὸν συμβούλιον Ὁ.Α.Ε.Π. τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Χαλκίδος διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν φανεράν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως, ἡ νησίς Τσουγκρά ἐκτάσεως 2.500 περίπου στρεμμάτων περιλαμβάνουσα περίπου 650 ἐλαιόδενδρα, 1000 ἀγριελιάς, 40.000 πεῦκα, καὶ 150 στρέμματα καλλιεργησίμων γαιῶν τῆς ἐν Σκιάθῳ τῆς ἱ. μονῆς Εὐαγγελισμοῦ βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 661 1933 διακηρύξεως τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου Ὁ.Α.Ε.Π. τῆς ἱ. μητροπόλεως Χαλκίδος καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Χαλκίδι εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 22 Ἰανουαρίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, τῶν τυχόν σχεδιογραμμάτων καὶ λοιπῶν ὄρων δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οἰκείῳ Ὑπ.ματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Ὁ πρόεδρος † ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος.

Τὰ πρὸς τὴν «Ἐκκλησίαν» ἐμβάσματα δέον νὰ διευθύνωσιν: Περιοδικὸν «Ἐκκλησία». Γραφεῖα Ἱ. Συνόδου. Πᾶσα δὲ ἐπιστολὴ ἀφορῶσα εἰς τὴν σύνταξιν δέον νὰ διευθύνηται: Γραφεῖα «Ἐκκλησίας», Ἀρχιεπισκοπῆς.